

Nr 301.

Av herr **Tengström**, angående viss ändring i gällande bestämmelser om lån och bidrag av statsmedel till främjande av bostadsförsörjning för mindre bemedlade, barnrika familjer.

I Kungl. Maj:ts kungörelse den 4 sept. 1935 (svensk författningssamling 1935: 512) stipuleras, enligt vilka grunder de s. k. familjebidragen skola beviljas kommun eller bostadsföretag för att såsom hyresavdrag komma mindre bemedlade, barnrika familjer till godo. Dessa hyresavdrag uppgå till 30 % för familj med 3 barn, 40 % för familj med 4 barn och 50 % för familj med 5 eller flera barn. Såväl departementschefen som utskottet och riksdagen byggde sitt ställningstagande i berörda avseende på bostadssociala utredningens förslag 1935 (stat. off. utredn. 1935: 2).

Bostadssociala utredningens förslag är märkligt i sin motivering. Jag anför därav:

»Differentiering efter enbart barnantal ger ett betydligt enklare och mer lättbegripligt kriterium. En sådan differentiering erbjuder icke heller några större administrativa svårigheter. Det viktigaste är emellertid, att en differentiering efter barnantal också i väsentlig mån är en differentiering efter hyresbetalningsförmåga, om man håller sig till den inkomstkategori, som från detta förslags synpunkt kan komma i fråga. Hos flerbarnsfamiljerna, som framför andra under nuvarande förhållanden äro trångbodda, inkräkt kostnaderna för barnen på möjligheterna att betala hyra: *behovet av offentligt stöd växer progressivt med barnantalet*. En väl avvägd differentiering av hyran efter barnantal kan avsevärt underlätta för de barnrika familjerna åtkomsten av bostäder, som lämpa sig för deras behov, och helt eller delvis undanröja den olägenhet, som ofta visat sig i verkligheten, nämligen att de barnrika familjerna just till följd av sin barnrikedom icke haft råd att hyra de bostäder, som varit avsedda för dem.»

Här fastslås principen: Behovet av offentligt stöd bör vara proportionellt mot barnantalet.

Riksdagen har genom sitt beslut sanktionerat detta uttalande. Det märkliga är emellertid, att den proportionella ökningen begränsats till ett barnantal av 3 till 5. Bestämmelsen gör på lekmannen det intrycket, att mindre bemedlade familjer med 3—5 barn äro av så att säga officiell standard och att familjer med flera än 5 barn icke anses böra bli föremål för samma sociala omtanke som de nyssnämnda. Det är säkerligen varken bostadssociala utredningens eller riksdagens mening, att bestämmelserna skulle

tolkas så. Någonstädes skulle gränsen gå, menade uppenbarligen samtliga myndigheter.

Här skall icke upptagas någon diskussion om vad som ligger i begreppet »barnrik familj». Det skall endast konstateras, att familjer med sex till över tio barn blivit hyresgäster i de s. k. barnrikehusen. Det förefaller rättvist, att sådana familjer finge åtnjuta större hyresavdrag än 50 %. Full rättvisa kan aldrig ernås, men en noggrannare utportionerad ligger inom möjligheternas gräns. Hyresavdrag för familjer med 8 till 10 barn kunde bestämmas till 60 % och för familjer med mer än 10 barn till 70 % av standardhyrorna.

Utgifterna för staten bleve endast obetydligt större än under nuvarande förhållanden, då antalet familjer, som skulle kunna tänkas komma i fråga vid fördelningen av familjebidragen, av naturliga skäl måste bli synnerligen begränsat.

Jag får med stöd av det anförda hemställa,

att riksdagen måtte besluta hos Kungl. Maj:t anhålla om utredning och förslag i motionens syfte eller besluta, att föreskrifterna i Kungl. Maj:ts förordning om lån och bidrag av statsmedel till främjande av bostadsförsörjning för mindre bemedlade, barnrika familjer den 4 sept. 1935, § 18, få följande ändrade lydelse:

§ 18.

På grundval av — — — lägenheterna. De hyror, vilka skola erläggas av sådana familjer, som avses i 16 §, bestämmas genom att från standardhyrorna göras procentuella hyresavdrag, uppgående till

30	procent	för	familj	med	3	barn
40	»	»	»	»	4	»
50	»	»	»	»	5—7	barn
60	»	»	»	»	8—10	barn
70	»	»	»	»	mer	än 10 barn.

Beträffande av stiftelse — — — befogade.

De hyror — — — standardhyror.

Stockholm den 24 januari 1937.

C. G. Tengström.

I motionens syfte instämmer:

Joh. Nilson.